

der gik ingen Vej tilbage for ham længer! Han havde faaet Fanden paa sin Nakke og maatte bære ham, indtil han styrtede.

Det var en saadan modløs Stemning, der idag havde overvældet ham derude ved Faderens Grav. Og nu faldt den igen over ham paa Grund af denne uhyggelige Afsked med det gamle Hjem. Det var et Indtryk af Livet i dets ubarmhjertigste Grumhed. At dette gode Hjem, som Forældrene havde holdt sammen paa med livslang Selvforsagelse, skulde opløses paa en saa hæslig Maade!... For sidste Gang havde han staaet i de smaa Stuer, hvor de nu saa ufordragelige Søskende engang voksede op ved hinandens Side under Moderens milde Øjne som Planter i en Solbænk. Han skulde ikke mere se den store Stolpeseng, hvori de alle var født, ikke Familjevuggen, hvis Gænger havde lydt gennem Huset i de mange Aar som Hjemmets rolige Hjerteslag, ikke Slagbænken, hvor de efterhaanden allesammen havde sovet parvis under samme stribede Hvergarnsdyne med Armen om hinandens Hals som forenede for Evigheden.

SØREN Smed og Ane-Mette har nu i mange Aar ligget Side om Side i Enslev Kirkegaardsjord, og hvad de efterlod heroppe af godt og ondt vokser